

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

III. Maximilianus Ferdinando Imperatori succedit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

nihil nisi fumus & orbis visus. An non jure omni hanc Babylonem compos mentis vitet?

II. Potro Ferdinandus septemdecim imperavit annis, quibus omnibus nihil in religionis negotio memorabile gestum est, nisi quod scriptis & libellis inter partes acerrime dimicatum fuit, interim ut sequenti Capite ostendam tum inter Protestantas, tum Catholicos, imprimis Staphylum, nam in hunc omnes pariter insurrexerunt, qui in Trimembri epitome Theologiae Lutheranae, sese in lucem aliter, quam vellet protractos è suis latibulis, dolebant. Ex Protestantium numero quidem Melanchton Anno 1558. Atro felle scriptum edidit, eo quod ipse esset creatus Dux ternæ Phalangis Evangelicorum, & tunc sumtus est Flaccus Illyricus, Andreas Musculus, Jacobus Smidelinus, & Longinus Schvvenckfeldianus, &c. quibus omnibus idem Staphylus unam nervosam responsionem opposuit, hoc titulo insignitam; *Contra adificatores turris Babylonica Responsio*. quo viso Melanchton se pugnae subtraxit, nec Staphylum deinceps laceffivit. Cum vero turpitudine illa Lutherani Schismatis indies magis pervulgaretur, acrius de medicina luxato corpori adhibenda captum est cogitari, quam cogitationem Melanchton probavit; sed opere impleri posse desperans dixit demum verissimum hoc inter plurima falsa verbum. *Quod nostri principes tolli controversias cupiunt, voluntas laudanda est, sed conantur hydrae caput praeidere hoc Sycophantico saeculo. praedixerat hoc Lutherus ipse in captivitate Babylon. libro [a] Dabo operam ut negotium scribendi habeant copiosum, praecurrat enim, ut dum gloriosissimi victores de una aliqua mea haeresi, ut eis videtur, triumphant, ego interim novam moliar. Synodus opportunissimè videbatur esse remedium sopiendae discordiae, sed Melanchton restitabat, æque à suis, quam à Tridentinis PP. timens fulmen anathematis. In hac trepidatione & angustiis miser Melanchton reliquum vitae exegit, adeo ut ne quidem Wittebergæ sibi videretur esse tutus, uti ipse in Epistolis queritur, & sane fugam aliquoties tentavit, maxime initio Anni 1559. quo Flaccus in valde Decem sectis è Luthero ortis, anathema procuravit publice dici à Winariensibus Ducibus. contra quod Wittebergensis Academia insurgens, scriptum plane maledicum emisit. Sed dum se Lutherani concidunt Calvinismus sensim in Germaniam, & primo Palatinatum irrepit. [b] & Melanchton Anno 1560. moritur. Pacem optimus Imperator unice spectabat; quæ tanto*

magis Christianæ Reipublicæ erat necessaria, quanto ei majora à potentissimo hoste pericula impendebant. Paulo vero ante mortem ipsius Augustæ Vindelicorum res accidit miraculo plena, quæ multos ad Catholicam fidem convertit. *Filia civis textoris à damone infessa, à patre ad Prædicantes Lutheranos liberanda deducitur. Hi exorcismis rem privatim aggrediuntur, sed frustra; diabolo omnes eorum conatus irridente. Itaque excusare se Ministri, & aterni Patris voluntatem ac decretum, qui pœna tempus nondum abbreviare vellet, obtendentes, patrem ad patientiam cohortari. Forte aderat è vicinia Chirurgi cujusdam Matthia nomine filia, Catholica religioni addicta. Hac demoniaca patrem rogat, ut sacerdotem quendam Catholicum, Patrem Simonem nomine, qui in templo Mauritiano concionabatur, accersiri curaret. Patre assentiente venit sacerdos, & homo ceteroqui inculpa vite, & in his rebus non inexercitatus; precationibus se dat, & aquam lustralem secum ad obsessam adfert. Quo illa conspecto, mirum in modum angit atque horribiles ululatus edere coepit. Quum vero ardentissima sibi torqueretur, ex aqua lustrali haustum sumere coacta, ingra vescentibus tormentis, multo crebrioribus atque atrocioribus iniuriis in sacerdotem; exorcismus intentum, debacchabatur, tanta cum vehementia, ut vix à sex robustis viris teneri ac constringi posset. Post longam quasi pugnam & frequentem divini nominis invocationem, diabolus taurina voce omnibus audientibus exclamavit, Nequissime sacerdos, numquam tu me hinc expelles; cedere tamen fortioritandem & creaturam hanc Dei relinquere compulsus fuit: quæ non pristina tantum forma & corporis valitudini restituta fuit, verum etiam anima salutem recepit, cum suis ad Catholicam Ecclesiam, in qua sola vera miracula fiunt, reversa.*

III. Defuncto Ferdinando VIII. Kal. Sextil. Anno 1564. Maximilianus filius successit natus Anno 1527. cum januante Anno 1562. VIII. Kal. Dec. in Regem Roman. esset Electus. Ei vix Imperium ingresso Turca omnibus viribus incubuit. Solimanus enim jam ætate provectus, ut victoriis suis colophonem imponderet, cum exercitu Hungariam pervagatus, Sigethum, positus castris, acerrime oppugnabat. Imperator accepta periculi magnitudine, Principes Augustam convocat, ut de auxiliis conferendis ageretur. Ibi Protestantas alia atque alia obtendere; nonnulli bellum quod tum inter Daniæ & Sueciæ reges gerebatur, in quorum

[a] Anno 2. b. [b] Vlenberg. Vit. Melanchton. cap. 23. & 24.

regnis jam ante quoque religio mutata fuerat, uti supra libro 4. diximus; alii contentionem, quæ inter duos fratres Duces Winmarienses, Electoris Palatini generos, exarserat, quam tam dictus Palatinus quam Saxonie Elector plurimum ad res suas pertinere dicebant. At Philippus Hassiæ Landgravius, & alii Principes tredecim ejusdem religionis, Marpurgum ab eo invitati, se per nuptias filii sui cum Ducis Wirtembergici filia excusabant. Horum vero Principum nomina erant. Philippus Hassiæ Landgravius, Gulielmus & Ludovicus ejus filii, Philippus Dux Holfatiæ, Ernestus Dux Brunsvicensis, Christophorus Dux Wirtembergicus, duo ipsius filii, duo filii Comitis Palatini Electoris, Wolfgangus Dux Bipontinus cum filio, & Joannes Georgius filius Marchionis Brâdenburgensis. *Et iis quidem qui invitati aliquid faciunt, excusatio nunquam deest.* Non parum tum Imperator indignabatur, quod tam propinquo se visisim hostis metu, Principes genio & conviviis indulgerent; simulque verebatur ne per hanc occasionem aliquid in religionis negotio de novo tentarent; præsertim quum ex omnibus Principum familiis qui religionem Protestantium sequebantur, illo in conventu quidam præsentibus essent. Præcipua ipsius cura fuit, ut Comitem Palatinum tam ad antiquam religionem, quam officium reduceret; qui Augustanæ Confessionis adeo inter se dissidentis pertæsus, Genevensis cuius vulnera tunc veluti recentis mercis latebant, fuerat amplexus, ut alibi ostendam.

IV. Itaque Maximilianus, quod periculum in mora esset, solo Bavariæ Duce comitante, Augustam profectus est. Miserunt quidem eo Protestantes Legatos suos; sed Imperator, quod de magnis & ad totius Christianæ Reipublicæ salutem pertinentibus rebus agendum esset, Principes per omnia sacra obtestatus est, *ut ipsi eo venirent, nec bello inter Danos & Suecos decipi se sinerent, sed Iesu Christi honorem suis nuptiis & epulis, ac publicis utilitatibus privatis anteponerent.* Interea Solimanus maximis viribus Hungariam pervagatus, pleraque suæ ditionis fecit. Comitibus tandem celebratis, deliberatum fuit, de hæresibus Pace religionis non comprehensis, immo Augustani Conventus Anno M. D. LV. habiti decreto damnatis, ex Imperio profligandis ac penitus extirpandis; tum etiam de auxiliis contra Turcam conferendis. Facile tum videbat Elector Palatinus, non solum Anabaptistas, Arrianos & alios hæreticos, verum etiam se suosque

Calvinistas, quorum Confessione sese adjunxerat, isthac propositione designari. Quare omni studio eo elaboravit ut hac de re eo in conventu nihil omnino fuerit decretum: de altero vero facile assensit, ut nimirum contra Turcas auxilia contribuere-ntur; cuius expeditionis eventum libro IV. explicavimus. Et hic tum quidem rerum erat per Germaniam status: quem crebris offensionibus, ac præsertim religionis dissidiis vehementer labefactum, mors Solimani non parum recreavit. Deo providente, ne dum suos flagellat & terret ad poenitentiam, hostis nihilominus sanctam Ecclesiam non plane conculcet.

DE VARIIS AC DIVERSIS FIDEI CONFES-
SIONIBUS, Principum jussu cunctis, & per ipso-
rum ditiones divulgatis: deque alter-
cationibus Theologorum.

CAPUT OCTAVUM.

A R G U M E N T U M.

- I. *Pace inter Principes facta, calamo inter doctos dimicatur.*
- II. *Quid Calvinus de Lutheo senserit & dixerit.*
- III. *Faceta Narratio de quodam qui nullibi repertis eiusdem religionis oculis, ad Catholicam Ecclesiam rediit.*
- IV. *Colloquium Numburgense.*
- V. *Brema religio mutata, & Calvinismus sensim introductus.*

I. **P**ACE cum Protestantibus in Germania Principibus post Saxonem & Landgravium liberatis, ita tamen accisis viribus ut movere nihil amplius possent; Mauritio etiam in prælio occiso, & crudeli illo Alberto Brandenburgico profligato, à Carolo V. facta, & à Ferdinando Imperatore prudenter continuata: bellum inter Theologos acerrimum fuit exortum; compositoque ferreo bello, papyraceum actius geri cepit. Novæ ac multiplices prodeunt undique Fidei Confessiones, tam Principum quam privatorum Theologorum nomine. Unam Saxonie Dux edidit, aliam Comites Mansfeldienses; rursus aliam Christophorus Dux Wirtembergicus: quibus non solum Zvingliani & Calvinistæ, quorum secta tum in Germania gliscebatur, sed Melanchthoniani etiam & Majoristæ,